

متن پرسش

با عرض سلام: در کار فرهنگی، مربی با برخی اعمال زشت و گناه و قبیح متربی مواجه می شود که در خیلی موارد متوجه قبیح بودن آن نیستند و نمی دانند این کار گناه است. همچنین وجود برخی از متربی ها باعث جلوگیری از رشد سایرین می شود. از رابطه ی بین مربی و متربی در قرآن و روایات از قبیل حضرت خضر (ع) و موسی (ع) و رابطه ی پیامبر (ص) با کودکان و ... چیزی که بتوان به آن استناد کرد عایدمان نشد ولی نظر بنده به این فراز مناجات است (إِلَهِي لَمْ يَكُنْ لِي حَوْلٌ فَأَنْتَقِلَ بِهِ عَنِّ مَعْصِيَتِكَ إِلَّا فِي وَفْتٍ أَيْقَظْتَنِي لِمَحَبَّتِكَ وَ كَمَا أَرَدْتَ أَنْ أَكُونَ كُنْتُ). حال باید چه کرد؟ لطفا در صورت امکان دلیل روایی بیاورید. با تشکر.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: باید مانند حضرت حق با دلسوزی تمام غم افرادی را خورد که جاهلانه و بدون آن که معاند باشند، گرفتار گناه می گردند و در این راستا هرطور از دستمان بر می آید باید آنان را از آثار گناه آگاه کرد در آن حدّ که رسول خدا «صلوات الله علیه و اله» آن قدر در این امر در تلاش بودند که حضرت حق در خطاب به ایشان می فرماید: «لعلک باخ نفسک الا یكونوا مؤمنین» نزدیک است که تلف شوی از این که عده ای ایمان نمی آورند. موفق باشید